

Primární sugestibilita — je shodná s ideomotorickou sugescí, je definována jako ideomotorické jednání a je zjišťována testy jako Chevreulovo kyvadlo, postojové kymácení a zvedání paže. Zahrnuje reakce subjektu na přímé verbální sugesce specifických podnětů bez aktivní volní účasti. Faktor primární sugestibility byl potvrzen Stukátem (1958).

Sekundární sugestibilita — projevuje se tehdy, když celková situace působí vznik předpokladu o vlastnostech určité věci nebo situace, týká se ovlivnění kognitivních procesů nepřímou sugescí, zahrnuje v sobě proměnné různých sociálních vlivů, postojů a zaměření. Je měřena testy progresivních vah a čar. Stukát zjistil, že tento faktor je ve vztahu s potřebou jedince konformovat se.

Terciální sugestibilita — zavedl ji Furneaux (1956), přebírají ji např. Mordey a Bryan (1965), zjišťuje se testem iluze tepla. Není dosud přesněji definována. Shor, Orne, O'Connell (1966) zjistili, že koreluje s hypnabilitou, vztah k potřebě souhlasu zjistili Crowne a Marlowe (1967).

Duke (1964) uvádí, že našel v literatuře přes čtyřicet testů, které byly klasifikovány jako testy primární nebo sekundární sugestibility. Posledně jmenované dělí se od čtyř skupin:

1. testy úkolové — patří sem Binetovy testy progresivních vah a progresivních linií. V těchto testech předběžná série požadovaných posouzení vytvoří očekávání (zaměření, ustanovku, set). Mírou sugestibility je, kolikrát setrvá subjekt na posouzení v očekávaném směru,

2. senzorické testy — subjekt je veden k tomu, aby očekával některé velmi slabě zachytitelné senzorické podněty, ale přitom neobdrží žádnou objektivní stimulaci. Příkladem je test vůní, test iluze tepla, test iluze šoku a různé sluchové, zrakové nebo dotekové senzorické testy,

3. testy konformity — patří sem testy, ve kterých je požadováno intelektuální, informační, pamětní nebo estetické posouzení vrstevníků, většiny nebo se subjektům experimentálně umožní přístup k názorům „experta“, které mají ovlivnit odpověď subjektů. Častost, s jakou je subjekt konformní s jakýmkoliv z těchto vlivů, je brána jako měřítko tohoto typu sugestibility,

4. testy standardních iluzí — Duke spolu s několika výzkumníky předpokládá, že ovlivnitelnost v Müller-Lyerově figuře apod. má vztah k sugestibilitě, i když další data to nepotvrzují.

Pozdější výzkumy nepotvrdily výsledky Eysencka a Furneauxe, na kterých je založena klasifikace sugestibility. Evans (1967) na základě shrnutí nezávislých výzkumů i vlastních experimentů identifikoval tři *typy sugestibility*:

1. *primární (motorická) sugestibilita* — projevuje se během pasivní sugesce, při níž subjekt nehraje aktivní roli a čeká až se objeví reakce,

2. *nemožnost odporovat výzvě (tzv. „challenge“ sugestibilita)* — pozůstává ze dvou součástí: sugerované inhibice pohybu, po které následuje výzva překonat inhibovanou odpověď,

3. *senzoricko-fantazijní (tzv. „imagery“) sugestibilita* — zjišťovaná pomocí testů podobných testu iluze tepla.

S klasifikací Eysencka a Furneauxe nesouhlasí také Gheorghiu (1966). Pomocí faktorové analýzy vydělil několik faktorů sugestibility. Jedním z hlavních závěrů jeho výzkumů bylo postulování přímé a nepřímé sugestibility. Přímá sugestibilita není provázána logickou motivací, má vztah k motorickým funkcím a má vztah k primární sugestibilitě. Nepřímá sugestibilita se týká senzo-